

Caracterizarea personajului Mira din opera Mesterul Manole scrisa de Lucian Blaga

Personaj principal, dinamic, unidimensional, functional, simbolic-ar-hetipal.

Modalitati de caracterizare:

- caracterizarea directa: portret facut de alte personaje; elemente de autocaracterizare;
â€” caracterizare indirecta: prin propriile ganduri, simtiri si actiuni; prin intermediul indicatiilor de regie; prin mediul mitico-em-blematic in care traieste personajul; prin dialog si monologul interior; prin nume.

Mira, ca personaj, nu are o individualitate psihologica bine conturata, servind mai degraba intentiilor lui Blaga de a exterioriza fortele conflictului interior al artistului obsedat de perfectiunea creatiei.

Ca si Gaman, Bogumil sau ceilalti tovarasi ai lui Manole, Mira, ca personaj, nu are o individualitate psihologica bine conturata, servind mai degraba intentiilor lui Blaga de a exterioriza fortele conflictului interior al artistului obsedat de perfectiunea creatiei.

Sotia lui Manole este o prezenta pura, de o inocenta care aminteste de lumea copilarii. Ca si Ana, eroina baladei din care se inspira Blaga, ea este dominata de o dragoste neconditionata pentru Manole. Numele Mirei a fost interpretat diferit de catre criticii care au studiat drama. Unii au facut apropierea in plan fonetic de verbul "a se mira", starea aceasta fiind una caracteristica personajului. O explicatie mai plauzibila a onomasticii eroinei ar fi derivarea din paleoslavul "mir", care inseamna "lume", dar si "pace".

In "extazul strengaresc" ce o caracterizeaza, ea intuieste insa perfect rostul sau in existenta lui Manole, marturisindu-i pe un ton de gluma: "femeia adusa de peste apa nu e tocmai totul, dar sa zicem jumătate din tot. Cealalta jumătate e ea (arata spre biserica)".

Prezenta Mirei in scena creeaza impresia de lumina si zambet, aparitia ei insenineaza atmosfera tot mai sumbra a locului. In "povestea aceasta de spaima si trista nebunie", ea incearca sa aduca o farama de liniste in sufletul mesterului, dar gesturile ei, copilaresti in aparenta, capata semnificatii profunde in perspectiva finalului. Sarind cu picioarele pe Gaman care doarme pe podele, ea se identifica cu biserica: "Nu m-am prabusit. Trupul meu e intreg, arcurile intinse, os nu s-a spintecat, stalpii sunt drepti". "Cum ar putea sa stea daca nimeni nu lucreaza razand la ea?", se intreaba cu inocenta, definindu-se astfel drept picatura de lumina si echilibru care lipseste zidurilor reci.

Gaman o numeste "copil, inger, piatra", stranie si prevestitoare asociere de termeni. Pentru Manole ea este una din ratiunile de a exista: "Tu esti inceputul si sfarsitul".

In momentul culminant al dramei, Manole accepta jertfa fara sa stie ca "spicul curat" al sacrificiului ii va fi cerut chiar lui. Mira intra in scena hotarata sa impiedice sacrificiul pus la cale de Bogumil, actionand in numele respectului pentru viata omului, care, in conceptia ei, "nu-i o lumanare de stins

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

cu doua degete muiate in apa spurcata a gurii". Ea traieste presentimentul unei nenorociri, incercand cu duiosie sa-i convinga pe mesteri sa renunte la gandul lor, numindu-i chiar, in gluma/premonitional, "noua ucigasi. Si cu Manole zece". Mira nu crede in minunile inaltate pe moarte, dar va deveni ea insasi (constient / inconstient) o "mireasa a mortii" "altar viu intre blestem si juramant", implinind visul artistic al lui Manole. Numai prin eliberarea de iubirea pamanteasca, prin sacrificarea acesteia pe altarul artei, mesterul isi poate desavarsi opera, care devine simbol al perfectiunii, fiind atotcuprinzatoare. Sub "acoperisul" ei se afla la un loc veselia si tristetea, speranta si iubirea.